

WILHELM
HAUFF

ILUSTRĂȚII
LIVIA RUSZ

REGIS

CUPRINS

Caravana	5
Povestea Califului Barză	11
Povestea vasului nălucă	32
Povestea mâinii tăiate	51
Cum a scăpat Fatme	80
Muc cel mic	111

CARAVANA

Odată, o caravană mare străbătea pustiul. Pe întinderile nesfârșite de nisip, străjuite doar de bolta necuprinsă a cerului, se auzeau, de undeva de departe, tălangile cămilelor și zurgăläii de argint ai cailor. Un nor gros de praf se învolbura înaintea caravanei, vestindu-i apropierea; din când în când, o adiere împăștia norul pe sub învolburarea lui și îți luau ochii armele scăpitoare și veșmintele care străluceau.

Așa se ivi caravană în fața călărețului care se apropia de ea. Necunoscutul călărea pe un mândru cal arab, cu cioltar din piele de tigru și căpăstrul sta-cojiu, împodobit cu clopoței de argint; pe capul bidiviu lui flutura un frumos surguci din pene. Îmbrăcămintea arătosului călăreț era tot atât de mândră ca și calul său. Pe cap avea un turban alb, falnic, cusut cu fir de aur, pe trup – ilic și șalvari roșii ca para focului, iar la sold îi atârna un iatagan cu plăsele măiestrit făurite.

Turbanul tras adânc pe frunte, privirea ochilor negri, care aruncau fulgere de sub sprâncenele stufoase, și barba lungă care flutura pe sub nasul coroiat îi dădeau o infățișare cutezătoare, aprigă.

LIBRIS

La cincizeci de pași de grupul călăreților care deschideau drumul caravanei, el i-a dat pinteni calului și în câteva clipe ajunse în dreptul acestora. Un călăreț singuratic, cutreierând pustiul, părea ceva cu totul neobișnuit, astfel încât caraulele caravanei, temându-se de un atac, au întins sulițele. Văzând că este întâmpinat cu vrăjmășie, călărețul le strigă:

— Ce vreți? Credeți oare că un singur om este în stare să lovească o caravană?

Rușinate, caraulele și-au lăsat sulițele în jos; căpetenia lor s-a apropiat de străin, să afle ce dorește.

— Cine este stăpânul caravanei? întrebă călărețul.

— Ea nu are un singur stăpân, răsunse căpetenia. Mai mulți negustori au pornit de la Mecca spre țara lor, iar noi îi călăuzim prin pustiu și îi păzim de ticăloșii de tot felul care ar putea să le tulbere călătoria.

— Duceți-mă, vă rog, la negustori, îi ceru străinul.

— Nu e cu putință acum, răsunse căpetenia caravanei. Noi trebuie să mergem fără oprire, iar negustorii vin în urmă cu cel puțin un sfert de ceas; dar dacă vrei să ne însoțești până la popasul de amiază, îți vom împlini dorința!

Străinul nu spuse nimic; luă ciubucul lung pe care îl ducea legat de partea încovoiată a șei și începu să pufăie. Călărea lângă căpetenia caravanei și trăgea

adânc din ciubuc. Căpetenia caraulelor se frământa, întrebându-se cine o fi străinul; nu îndrăznea să îl întrebe direct cum îl cheamă și, oricât de iscusit se străduia să lege o conversație: "Fumezi un tutun bun" sau "Frumos pășește calul dumitale", prima același răspuns sec: "Da, da!"

În sfârșit au ajuns într-un loc potrivit pentru popasul de amiază. Căpetenia caravanei își aşeză oamenii de pază și se opri împreună cu necunoscutul, așteptând să se apropie caravana. Treizeci de cămile, cu încărcături grele, cu căluze înarmate trecură pe lângă ei. În urma lor veneau călare, pe niște cai de toată frumusețea, cei cinci negustori, stăpânii caravanei. Mai toți erau bărbați înaintați în vîrstă, numai unul singur părea mult mai Tânăr decât ceilalți, mult mai vesel și mai vioi. Caravana se încheia cu un mare număr de cămile și de cai de povară.

Au înălțat corturile, iar cămilele și caii au fost priponiți în jurul corturilor. În mijloc se afla un cort mare din mătase albastră, către care căpetenia caraulelor îl însotî pe străin. Când au dat la o parte perdeaua de la intrarea în cort, i-au văzut pe cei cinci negustori stând pe perne cusute cu fir de aur; arapii forfoteau în jurul lor aducându-le mâncăruri și băuturi.

— Ne-ai adus un musafir? întrebă negustorul cel Tânăr.

Dar până ca cel întrebat să apuce să răspundă, străinul spuse:

— Mă numesc Selim Baruch și sunt din Bagdad; în drum spre Mecca am fost prins de niște tâlhari și acum trei zile am izbutit să fug pe ascuns. Marele profet mi-a ajutat să aud din depărtare tălăngile caravanei voastre. Așa am ajuns aici. Vă rog să-mi îngăduiți să merg cu voi; nu voi fi nevrednic de ocrotirea voastră și, odată ajunși la Bagdad, vă voi răsplăti cu prisosință bunătatea, căci sunt nepotul marelui vizir.

Răspunsul îl primi de la cel mai vârstnic dintre negustori:

— Selim Baruch, zise el, fii binevenit la umbra noastră. Bucuroși te ajutăm, dar, înainte de toate, așează-te să mănânci și să bei cu noi!

Selim Baruch s-a aşezat lângă negustori, a mâncaț și a băut cu ei. După masă, robii au strâns vasele și au adus narghilele și șerbet turcesc. Negustorii au rămas mult timp tăcuți, scoțând nori albaștri de fum, privindu-i cum se încolăcesc, se destramă și apoi, încet-încet, se fac nevăzuți. În cele din urmă, tăcerea a fost curmată de Tânărul negustor:

— De trei zile, zise el, tot mergem sau facem popas și mâncăm, fără să avem parte de vreo distracție! M-a cuprins o plăcere de moarte. Mie îmi place ca după-masă să privesc dansatorii sau să ascult cântece. Nu vă dă prin cap, prietenii, cum ne-am putea distra și noi?

Cei patru negustori mai vârstnici pufăiau mai departe în tăcere și păreau să cugete adânc; străinul

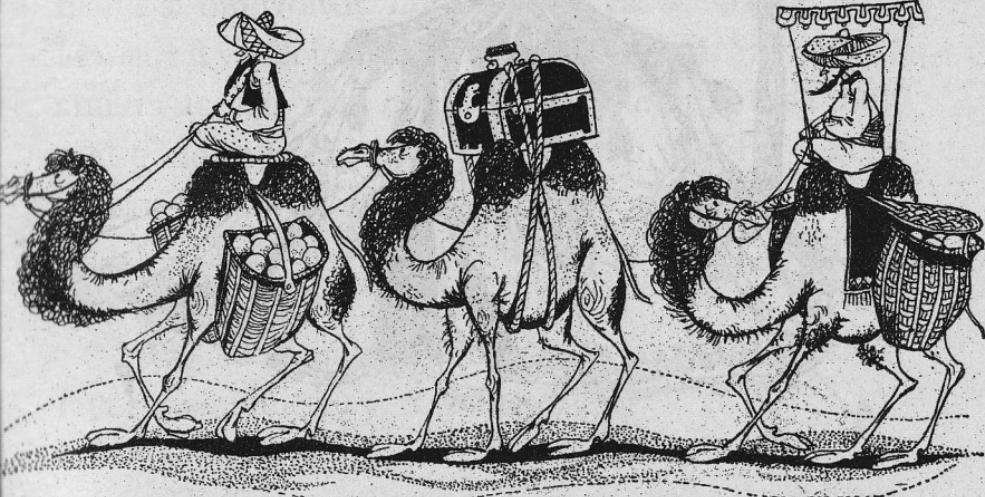
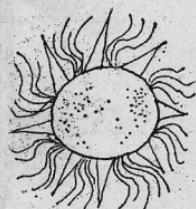
Însă îi răspunse:

— Dacă îmi îngăduiți, aş propune eu ceva: să spunem cu toții, pe rând, la fiecare popas, câte o poveste. Așa ar trece timpul mai ușor.

— Înțeleaptă vorbă ai grăit, Selim Baruch, zise Ahmet, cel mai bătrân dintre negustori. Să facem precum ai zis!

— Mă bucur că v-a plăcut propunerea mea, spuse Selim, și, drept răsplată, am să fac eu începutul.

Bucuroși, cei cinci negustori s-au apropiat și s-au așezat în jurul străinului. Robii au umplut din nou cupele, au îndesat tutun proaspăt în narghilelele stăpânilor și au adus jar

ca să îl aprindă. Iar Selim își drese glasul, a luat o
înghititură de salep și, netezindu-și mustațile, începu:
— Ascultați, aşadar, *Povestea Califului Barză!*

